

Fák állnak körül

Lelkemből egy szomjas kút kiált
a közömbös tompa éjbe,
tölcsérlő igéi a szentek nyugalmának
most hozzám el nem érnek.

Fák állnak körül méla csendben,
hallgatni tanítanak
szótalán.

S a sikoly még visszhangzik köröttem,
mikor a csend ezüst szánján hazatér.

Tanít ő is,
jégcsákányját mélyhűtve
homlokokba csapja,
magam nyugodtan állok,
ez most nem én vagyok.

Fuldoklok mégis,
magányom őrijét,
a nyughatatlan,
aki érdektelen a szózatokra.

És az emberekre is,
és a történetek búbájára,
az odaforduló figyelemre,
ami az embert emberré teszi.

Ujjaimmal matatok,
harsány ajkaimon
magamra mutatva magyarázón,
magamra,
aki nem én vagyok.

A kút nem kút többé,
a szomjúság nem szomjúság,
lelkem nem a türelemmel telt el,
mondom mégis – nézz magad fölé.

Hitetlen száddal jól beszélj,
figyelj a fákra, a szótalánokra,
s hogy ők mit mondanának,
arról szépen beszélj.